

Arrest

nr. 162 238 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 januari 1996 in Ahwaz, Iran. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent soennitisch moslim van religie en Pashtu van etnie. Uw moedertaal is echter Dari. Uw ouders zijn B.M.E. (O.V.: X; CG: X) en B.P. (O.V.: X; CG: X). U hebt ook twee broers: B.M.D. (O.V.: X; CG: X) en B.O. (O.V.: X; CG: X). In 1996 verhuisden uw ouders naar Iran en vervolgens naar Pakistan. In 2002 keerde jullie gezin terug naar het district Char Asyab van de provincie Kabul in Afghanistan. Volgens uw vader hoorde uw dorp Char Qala inderdaad vroeger bij het district Char Asyab, maar werd het onder het regime van Najibullah overgeheveld naar de stad Kabul en nu ligt het in het zesde district van de stad (zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 26/02/2009 (V1), p. 2). Uw vader was intussen echter naar het Verenigd Koninkrijk doorgereisd en voegde zich pas in 2005 weer bij jullie. In Afghanistan ging u naar

de lagere school en momenteel studeert u in België in het vijfde jaar middelbaar in de richting economiewiskunde.

In 2008 verliet u samen met uw broers en uw moeder Afghanistan. Jullie reisden per vliegtuig naar Indië en vervolgens naar Syrië van waaruit jullie over land de reis verder zetten tot België waar jullie op 26 mei 2008 aankwamen. Op 3 november datzelfde jaar vervoegde uw vader jullie en diezelfde dag vroegen uw beide ouders asiel aan. Het asielrelaas van uw ouders hield in dat uw vader, omwille van zijn werk onder het regime van Najibullah, werd bedreigd door de partijen Jamiat en Hezb-i-Islami, in het bijzonder door de commandant S.. Daarom zou uw gezin in 1996 Afghanistan hebben moeten ontvluchten. Na jullie terugkeer staken die problemen opnieuw de kop op: uw broer Omran werd ontvoerd en toen uw vader dit ging aangeven bij de politie werd hij eveneens vastgehouden. Uiteindelijk kwamen zowel uw broer als uw vader vrij na de betaling van losgeld. Naast deze ontvoeringen zou ook uw moeder bedreigd zijn omwille van haar werk als lerares. Op 29 april 2009 werd deze asielaanvraag echter geweigerd. Uw ouders gingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), maar dit beroep werd op 4 september 2009 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw ouders gingen hiertegen in beroep bij de Raad van State (RVS), maar de RVS verwierp dit beroep op 20 oktober 2009. Op 21 januari 2011 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Op 12 juni 2013 werd die wederom geweigerd en het beroep bij de RVV werd op 19 december 2013 opnieuw afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 30 januari 2014 dienden u en uw broers een eerste asielaanvraag in eigen naam in.

Voor uw asielaanvraag verwees u in eerste instantie naar het relaas van uw ouders, waarbij ook de ontvoering van uw broer Omran in 2007 is inbegrepen. Verder haalde u aan te vrezen voor rekrutering door gewapende groeperingen. U zou dat risico lopen omdat u geen familienetwerk heeft dat u kan beschermen en omdat de taliban en Hezbi-i-islami zich nog zullen herinneren dat uw vader vroeger met het communistische regime werkte. Ook vreest u ontvoerd te worden. U zou in Afghanistan immers herkend worden als iemand die uit het Westen is teruggekeerd en daaruit kan men afleiden dat u welvarend bent en een goede losprijs zou kunnen opbrengen. Het feit dat men zich nog zou herinneren dat uw vader vroeger voor het communistische regime werkte vergroot dit risico. De mogelijkheid voor ontvoering wordt ook geïllustreerd door uw broer Omran die reeds ontvoerd werd. Tenslotte vermeldde u ook de in het algemeen gevaarlijke situatie in Afghanistan, het gebrek aan studiemogelijkheden, de moeilijkheid om u in een nieuw schoolstelsel in te passen, en het taboe dat op muziek rust, terwijl u graag verder muziek zou willen spelen. Uw advocaat voegde hier nog aan toe dat uw vrijere, verwesterde levensstijl u zou kunnen doen botsen met de conservatievere Afghaanse waarden om u heen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: een vertaling van een rapport van het middelbaar onderwijs in Afghanistan, twee Belgische schoolrapporten en een document van uw muziekschool.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

In de eerste plaats dient gezegd dat u uw asielrelaas in hoofdzaak baseert op de problemen die de basis vormden van de twee asielaanvragen van uw ouders, namelijk de problemen met Jamiat en Hezb-i-Islami, vooral door toedoen van commandant S. (zie Gehoorverslag CGVS B.M.M. (ML) dd. 11/03/2014, p. 7, 10). Deze elementen werden echter niet geloofwaardig bevonden bij de twee asielaanvragen van uw ouders en dit werd tweemaal bevestigd door de RVV. Ook de Raad Van State verwierp het beroep van uw ouders tegen de eerste uitspraak van de RVV. Daarbij komt nog dat uw broer O., het slachtoffer van de ontvoering, tijdens zijn gehoor hoegenaamd niet overtuigend overkwam over zijn ontvoering, die centraal staat in het relaas van uw ouders. Zo kon hij niet zeggen of schatten hoe lang hij werd vastgehouden (zie Gehoorverslag CGVS B.O. (O), dd. 11/03/2014, p. 9), heeft hij geen idee van wanneer dit gebeurde (zie CGVS O, p.6), weet hij niet hoe de betaling van het losgeld verliep (zie CGVS O, p.7) en weet hij niet waarom men hem ontvoerde (zie CGVS O, p. 7). Hij kon enkel zeggen dat hij voor geld werd ontvoerd, maar de reden waarom net hij werd gevisieerd, wist hij niet (zie CGVS O, p. 6). Uiteraard zijn dit zaken die hij niet kan weten op het moment van de ontvoering zelf, maar men zou toch verwachten dat hij achteraf het een en ander vraagt en opsteekt bij zijn ouders en broers. Eveneens opvallend is dat uzelf evenmin gegevens over deze ontvoering kon geven. Ook u wist niet wanneer het gebeurde, door wie O. ontvoerd werd en hoe hij vrij kwam (zie CGVS ML, p. 7). Dat jullie niets van deze elementaire gegevens zouden weten bevestigt de ongeloofwaardigheid van deze episode.

Verder vermeldde u dat u vreest gerekruteerd te worden door de taliban (zie CGVS ML, p. 7, 8, 9, 10). Ze zouden u willen rekruteren omdat uw vader vroeger in een communistisch bedrijf werkte (zie CGVS

ML, p. 8, 9). Om die reden zou ook commandant S. u voor de Hezb-i-Islami willen rekruteren (zie CGVS ML, p. 8, 9). Dat argument ontbeert echter logica. Men zou immers verwachten dat het vroegere werk van uw vader in een communistisch bedrijf eerder slecht aanzien zou worden door de taliban en Hezb-i-Islami – in zoverre het al een rol speelt - en dat ze u dus eerder als een tegenstander zouden zien. Dan is het allerm minst duidelijk waarom de taliban of Hezb-i-Islami iemand zouden willen rekruteren die hen niet gunstig gezind is en die ze dus niet kunnen vertrouwen. Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Afghanistan: rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan overheidszijde, dd. 17/02/2014, toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering geen opvallend kenmerk van het Afghaanse conflict is, eerder uitzonderlijk is en in hoofdzaak beperkt is tot gebieden onder taliban-controle. Structurele dwang, waarbij sociale factoren zoals tribale banden of aanmoediging van religieuze autoriteiten maken dat iemand zich aansluit bij de taliban komt vaker voor. Het blijkt echter dat strijders zich in de regel vrijwillig bij de taliban aansluiten. Deze informatie in acht genomen, en gegeven dat het hier over de regio Kabul gaat die hoegenaamd niet onder talibancontrole staat (zie COI Focus Afghanistan: veiligheidssituatie Kabul-stad, dd. 30/04/2014, toegevoegd aan het administratief dossier) zou het dus bijzonder vreemd zijn moest u een risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. In uw eigen omgeving kent u geen taliban (zie CGVS ML, p. 8) en verder is er enkel de link met commandant S. van Hezb-i-Islami (zie CGVS ML, p. 8, 9), maar de problemen met hem werden, zoals hierboven uitgelegd, niet geloofwaardig bevonden. Dit maakt dat het moeilijk in te denken is dat er in uw geval specifieke factoren zouden spelen die u toch een doelwit voor gedwongen rekrutering zouden maken. Hieraan moet toegevoegd worden dat het opvalt hoe algemeen u over deze rekruteringsproblematiek spreekt. U hoorde het in het nieuws (zie CGVS ML, p. 8), maar verder kan u geen enkele aannemelijke reden geven waarom u een reëel risico zou lopen.

Ook verklaarde u te vrezen voor ontvoering in Afghanistan. U komt namelijk van het Westen, waardoor men zou veronderstellen dat u rijk bent zodat het de moeite waard wordt u te ontvoeren (zie CGVS ML, p. 7, 10). Ter illustratie haalde u aan dat uw broer O. al eens ontvoerd werd (zie CGVS ML, p. 8). Zoals hierboven reeds gesteld kon die ontvoering echter niet overtuigen. Als bijkomende reden vermeldde u dat men misschien uw naam zou herkennen, omdat uw vader vroeger in een communistisch bedrijf werkte (zie CGVS ML, p. 8). Dit gaat echter om pure hypothesen en bovendien werden de recente problemen die uw vader door zijn bedrijf zou hebben gehad niet aannemelijk bevonden. Opnieuw viel op dat u deze dingen van het nieuws zegt te horen, maar verder gaf u geen concrete aanwijzingen dat u of uw broers specifiek risico op ontvoering zouden lopen. Het gaat hier dus louter om een hypothetisch risico en kan in die zin niet als gegronde vrees voor vervolging beschouwd worden.

Vervolgens haalde u aan dat u in Afghanistan niet zou kunnen studeren, u zou niet dezelfde studiemogelijkheden hebben (zie CGVS ML, p. 7, 9, 10) en stelde dat u zich moeilijk zou kunnen aanpassen aan een andere school (zie CGVS ML, p. 9). Deze door u aangereikte motieven zijn echter onvoldoende om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Conventie. Bovendien komen uw beweringen aangaande de afwezigheid van onderwijs niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Afghanistan: onderwijs in Afghanistan, dd. 14/03/2014, toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel de situatie van het onderwijs in delen van Afghanistan problematisch is, blijkt uit de informatie namelijk dat, zeker in Kabul, het onderwijssysteem een enorme groei heeft doorgemaakt en dat er, naast een reeks overheidsuniversiteiten, ook een groot aantal private instituten voor hoger onderwijs de deuren hebben geopend. Zonder meer stellen dat u in Kabul geen onderwijs zal kunnen genieten zonder verdere concrete aanwijzingen waarom dat voor u het geval zal zijn is dus niet dienstig. Aansluitend haalde u aan dat scholen worden aangevallen en uw advocaat alludeerde op hetzelfde punt (zie CGVS ML, p. 10 en zie Gehoorverslag CGVS M.D. (MD), dd. 11/03/2014, p. 10). Dit is echter evenmin een concrete aanwijzing dat u persoonlijk een risico zou lopen. Bovendien is de veiligheidssituatie in Kabul-stad niet van die aard dat scholen specifiek worden gevisieerd, zoals verder wordt uitgelegd.

Uw advocaat verwees naar het risicoprofiel van terugkerende vluchtelingen die risico lopen op gedwongen rekrutering en ontvoering (zie CGVS O, p. 10). Terugkerende vluchtelingen op zich zijn echter door het UNHCR niet gedefinieerd als risicoprofiel (zie print-outs Guidelines Eligibility Afghanistan, dd. 06/08/2013). Jongens en mannen van strijdbare leeftijd en familieleden van zakenmensen of begoede mensen zijn wel een risicoprofiel, maar het gaat hier om potentiële risicoprofielen. De loutere verwijzing naar een profiel is op zich geen aanwijzing dat u ook effectief risico loopt. Opnieuw: u kon geen aannemelijk concrete reden geven waarom u risico op ontvoering of gedwongen rekrutering zou lopen. Uw advocaat voegde hier aan toe dat uw gebrek aan een familiaal netwerk – iets dat u zelf ook enkele keren vermeldde (zie CGVS ML, p. 7) - u extra kwetsbaar maakt voor rekrutering (zie CGVS MD, p. 7). Dit gebrek aan een netwerk is echter niet zonder meer evident, zoals verder wordt aangetoond. Bovendien is dit evenmin een concrete aanwijzing dat u een reëel risico op rekrutering loopt.

Verder herhaalde uw advocaat het punt dat jullie als vijanden van de taliban een groter risico op rekrutering zouden lopen, misschien als 'kanonnenvlees' (zie CGVS O, p. 10). Dit is echter een ongefundeerde veronderstelling en het blijft onlogisch. Motivatie is immers cruciaal in een gewapend conflict.

Ten slotte stelde uw advocaat nog dat u en uw broers risico zouden lopen vanwege jullie Westerse vrijere levensstijl (zie CGVS O, p. 10). U liet tijdens uw gehoor inderdaad het woord verwestering vallen (zie CGVS ML, p. 9-10), maar wanneer u dan om toelichting werd gevraagd kwam u niet verder dan dat u niet naar Afghanistan wilt omwille van het gebrek aan studiemogelijkheden, omwille van de moeilijke economische situatie waarin ook kinderen vaak werken en omwille van algemene onveiligheid (zie CGVS ML, p. 9-10). Het gaat hier echter niet om een bepaalde levensstijl of standpunten die u in Afghanistan in de problemen zouden kunnen brengen. Iets dergelijks bleek ook nergens tijdens het gehoor. Uw muzikale activiteiten werden eveneens in deze verwestering betrokken (zie CGVS O, p. 10). Ter illustratie is informatie over een muziekschool in Kabul toegevoegd aan het administratief dossier. Dit kan aantonen dat er wel degelijk muziekonderwijs bestaat en dat dat klaarblijkelijk wordt getolereerd.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw studies, die het CGVS niet in twijfel trekt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aansluitend kan men op basis van uw gehoor en de gehoren van uw broers en ouders vermoeden dat er voor uw familie wel degelijk nog steeds een netwerk in Kabul is. Hierbij mag niet vergeten worden dat uw familie oorspronkelijk van daar afkomstig is. Zowel uw vader als uw moeder zijn immers in de provincie geboren (zie Gehoorverslag CGVS V1, p. 2, zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 18/10/2012 (V2), p. 2 en zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 18/10/2014 (M2), p. 2). Wanneer een familie zo in een regio geworteld is, is het niet meer dan logisch dat ze daar, zelfs na enkele jaren afwezigheid, nog steeds lokale verankeringen hebben. Vervolgens verbleven uw beide ouders bijna uitsluitend in Kabul tot 1996 (zie CGVS V2, p. 2 en zie CGVS M2, p. 2). Na een verblijf in Iran en Pakistan keerde uw familie in 2002 terug naar Kabul (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS V2, p. 3, 5, zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 26/02/2009 (M1), p. 2 en zie ML, p. 3). Vervolgens woonden jullie opnieuw jaren in Kabul tot jullie in 2008 Afghanistan voorgoed verlieten (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS M2, p. 3 en zie CGVS ML, p. 3). Jullie tweede verblijf in Kabul was lang genoeg om het oude netwerk te versterken en een nieuw netwerk op te bouwen. Uit de verklaringen van uw beide ouders bleek ook dat zij naar alle waarschijnlijkheid nog dichte familie in Kabul hebben. U heeft daar immers een oom en een tante langs vaders kant (zie CGVS V1, p. 5, zie CGVS V2, p. 6, zie CGVS MD, p. 3, zie CGVS O, p. 3 en zie CGVS ML, p. 4). Ook heeft u in elk geval nog twee tantes langs moeders kant in Kabul wonen (zie CGVS O, p. 3). Uw vader had in ieder geval nog contact met zijn zus en broer in 2009 (zie CGVS V1, p. 5) en de familie van uw vader heeft klaarblijkelijk enkele jiribs land in Char Qala (zie CGVS V1, p. 10, 11).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw beide broers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in samenhang gelezen met artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, van artikel 4, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de "materiële motiveringsverplichting", van "het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *"Het commissariaat generaal stelt in zijn beslissing dat het asielrelaas in hoofdzaak is gebaseerd op de problemen die de basis vormen van de twee asielaanvragen van de ouders. Dit is fout. De asielaanvraag is hoofdzakelijk gebaseerd op het verwesterd profiel van verzoeker. Uiteindelijk gaat zo goed als niets van het verhoor over het relaas van de ouders. Verzoeker gaat af en toe nog in op het feit dat vader gekend staat als medewerker van het communistisch regime doch meer niet. Voor het overige zijn de vragen gericht over de vrees in het Afghanistan van op heden."*

Verzoeker wijst erop dat hij uit Afghanistan vertrok toen hij 11 à 12 jaar oud was en dat hij de situatie daar niet kent. Hij stelt niet méér geïnteresseerd te zijn in de oorlog en de situatie in Afghanistan dan de doorsnee Belgische jongere, zodat men van hem geen logische, sterk onderbouwde verklaring kan verwachten. Hij meent tevens dat het niet correct is van verweerder om enige logica te zoeken in de activiteiten van Hesb Islami of de taliban, die met vrij weinig logica werken. Er bestaan wel degelijk gedwongen rekruteringen en sociale druk en tegenstanders kunnen worden gestraft door onder andere hun kinderen gedwongen in te lijven. Hij verwijst naar een rapport van de Verenigde Naties van 5 juni 2015 en naar de UNHCR *Eligibility Guidelines*. Verweerder dient volgens hem rekening te houden met de gekende situatie op het terrein en de rapporten die daarover bestaan om het risico in te schatten. Vervolgens wijst verzoeker erop dat verweerder zich voor zijn uitspraak dat Kabul hoegenaamd niet onder talibancontrole staat, baseert op een COI Focus van 2013 en 30 april 2014. Verzoeker meent dat Kabul effectief niet onder de controle van de taliban staat, maar wel meer en meer opnieuw wordt aangevallen door de taliban. Hij verwijst naar een reeks internetpagina's. Waar verweerder stelt dat jonge jongens een potentieel risicoprofiel hebben, merkt verzoeker op dat ingeroepen risico's steeds de toekomst betreffen en per definitie "hypothetisch" zijn. *"Een gegronde vrees voor vervolging betekent niet dat er zekerheid dient te zijn omtrent het feit dat iemand vervolgd zou worden ingeval van terugkeer, een redelijke kan is voldoende. De commissaris voegt hier een voorwaarde toe aan de wet..."*

Aangaande zijn levensstijl wijst verzoeker erop dat hij meermaals wees op de onmogelijkheid om te kunnen werken of studeren in Afghanistan, naar de muziek die hij speelt *et cetera*. Hij stelt dat de Afghaanse maatschappij gebaseerd is op religie en diametraal staat tegenover de waarden van "onze maatschappij". Dit betreft volgens hem dagelijkse gedragingen, maar ook elementen zoals het maken van muziek. Waar verweerder wijst op een muziekacademie in Kabul, wijst verzoeker op een Australisch radio-interview met de muzikleraar van deze academie. Verzoeker meent dat hij alle elementen van zijn persoonlijkheid zal moeten aanpassen. *"Het is alsof een westers kind in Kabul zou moeten gaan leven zonder de middelen ter beschikking te hebben die toelaten om een afgeschermd leven te hebben in deze stad. (leven in afgeschermd huizen in de betere wijken van de expats met de militaire bescherming, het volgen van school in privé instellingen enz...) De ouders van verzoeker hebben de financiële middelen hiervoor immers niet. Dus, jawel verzoeker heeft overduidelijk een verwesterd profiel, ook al kan hij niet beschrijven wat dat voor hem juist inhoudt aangezien het voor hem een evidentie is om te leven hoe hij leeft."* Vervolgens verwijst verzoeker naar een aantal rapporten en publicaties en voert hij aan dat teruggekeerden bijzonder kwetsbaar zijn door hun associatie met het Westen, daar wordt vermoed dat zij zich hebben bekeerd en zij constant in de gaten worden gehouden

teneinde na te gaan of zij nog wel islamitisch genoeg zijn. Tevens levert de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen op en worden zij onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Eveneens verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad.

Betreffende zijn vrees voor ontvoering verwijst verzoeker naar een rapport van *Human Rights Watch* van 15 mei 2015 en wijst hij erop dat ISIS ook actief wordt in Afghanistan, *“hetgeen een bijkomende vrees is voor meer kidnappings omdat zij deze tactiek meer gebruiken om hun beweging te financieren. Ook dat kan men lezen in HRW rapport.”*

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker wenst niet terug te komen op het volledige relaas van zijn ouders.

Het element dat hij echter wel wenst te benadrukken is dat de familie sowieso nog steeds een communistisch profiel heeft.

Het communistisch profiel van vader is nooit betwist geweest door de tegenpartij.

Nochtans wordt hierover niets gemotiveerd in de bestreden beslissing, noch tijdens de eerste asielprocedure, noch tijdens de tweede.

Door verzoekers samenwerking met het communistische regime en met de Sovjetunie, wordt het gezin beschouwd als verraders en communisten. Het gezin heeft om die reden jarenlang reeds bedreigingen ondergaan. Het gaat om een geïmputeerde politieke mening en vervolging op deze grond.

Het UNHCR beschouwt deze personen duidelijk als een risicoprofiel.

Het communistisch profiel van verzoeker en het verwesterd profiel dienen samen bekeken te worden. In de context van Afghanistan, is het altijd zo dat er verschillende elementen meespelen om een bepaalde vervolging te verklaren. Deze vervolgingen kunnen jarenlang doorgaan. Men vergeet dit niet omdat verzoekers enkele jaren het land verlaten zouden hebben.

De UNHCR Guidelines 2009 stellen het volgende over dit risicoprofiel:

[...]

Het UNHCR erkent hiermee de actualiteit van deze vrees. Ondanks dat het communistisch regime al lang verdwenen is, blijft het goed bekend onder machthebbers en bevolking wie pro-communistisch was. Mensen worden nog steeds lastiggevallen en bedreigd omwille van hun politieke sympathieën.

Verzoeker heeft, zoals reeds uiteengezet, een verwesterd profiel. Dit is een feit dat niet kan betwist worden door de Commissaris Generaal. Doch het gegeven dat hierbovenop het element komt dat de familie beschouwd wordt als communisten en dus seculier verzwakt het risico.”

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt vooreerst als volgt in zijn verzoekschrift: *“Indien Uw raad zou oordelen dat de Vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend op basis van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien men zou oordelen dat verzoeker niet behoort tot een specifieke sociale groep, zijnde de teruggekeerde verwesterde jongeren, vraagt verzoeker dat al de argumenten zoals aangehaald in het eerste middel hier als hernomen zouden worden beschouwd. Verzoeker verwijst vervolgens nog naar de volgende bijkomende argumenten.”*

Verder stelt verzoeker nogmaals dat het rapport waarop verweerder zich baseert, dateert van 2013 en 2014. Ondertussen is de situatie volgens hem verslechterd. Hij verwijst naar de internetpagina's waarnaar hij hoger reeds verwees, alsook naar enkele bijkomende internetpagina's waaruit hij afleidt dat ISIS ook militaire acties begint in Afghanistan. Hij meent ook dat uit de aanval van de taliban op de stad Kunduz blijkt dat de taliban steeds sterker wordt en verder oprukt. Verzoeker citeert een tekst van de website van de Amerikaanse ambassade en concludeert dat als volgt: *“Bij het lezen van deze tekst kan men alleen maar oordelen dat de toepassing van het artikel 48/4 mogelijk is.”*

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 19 november 2015 (bijlage 1) en de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat zijn asielaanvraag niet gebaseerd is op de asielmotieven zoals deze door zijn ouders werden uiteengezet, dient erop gewezen dat in het gehoorverslag het volgende kan worden gelezen: ***“Kan u mij vertellen waarom u Afghanistan verliet en waarom u niet meer kan terugkeren? We hebben Afghanistan verlaten omdat mijn vader een keer ontvoerd werd, mijn broer werd ontvoerd en mijn moeder werd bedreigd omdat zij les gaf.”*** (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hieruit blijkt alleszins dat de asielmotieven van verzoekers ouders wel degelijk een rol spelen in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Het feit dat het asielaanvraag van verzoekers ouders bij 's Raads arrest nummer 31 190 en 31 191 van 4 september 2009, nummer 113 236 en 113 237 van 31 oktober 2013 en nummer 116 155 van 19 december 2013, die alle kracht van gewijsde hebben, ongeloofwaardig werd bevonden, doet dan ook afbreuk aan geloofwaardigheid van de asielmotieven die verzoeker hierop baseert. Dit geldt met name ook waar hij wijst op de problemen van zijn moeder als lerares en het communistisch profiel van zijn ouders. Het voorgaande klemmt des te meer daar verweerder er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat de verklaringen van verzoekers broers verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven van zijn ouders: ***“Daarbij komt nog dat uw broer O., het slachtoffer van de ontvoering, tijdens zijn gehoor hoegenaamd niet overtuigend overkwam over zijn ontvoering, die centraal staat in het relaas van uw ouders. Zo kon hij niet zeggen of schatten hoe lang hij werd vastgehouden (zie Gehoorverslag CGVS B.O. (O), dd. 11/03/2014, p. 9), heeft hij geen idee van wanneer dit gebeurde (zie CGVS O, p.6), weet hij niet hoe de betaling van het losgeld verliep (zie CGVS O, p.7) en weet hij niet waarom men hem ontvoerde (zie CGVS O, p. 7). Hij kon enkel zeggen dat hij voor geld werd ontvoerd, maar de reden waarom net hij werd geviséerd, wist hij niet (zie CGVS O, p. 6). Uiteraard zijn dit zaken die hij niet kan weten op het moment van de ontvoering zelf, maar men zou toch verwachten dat hij achteraf het een en ander vraagt en opsteekt bij zijn ouders en broers. Eveneens opvallend is dat uzelf evenmin gegevens over deze ontvoering kon geven. Ook u wist niet wanneer het gebeurde, door wie O. ontvoerd werd en hoe hij vrij kwam (zie CGVS ML, p. 7). Dat jullie niets van deze elementaire gegevens zouden weten bevestigt de ongeloofwaardigheid van deze episode.”*** Deze motivering wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat zijn asielaanvraag voornamelijk gebaseerd is op zijn verwesterd profiel en dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst alle elementen van zijn persoonlijkheid zal moeten aanpassen, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van een aantal veronderstellingen en het verwijzen naar algemene rapporten en een Australisch radio-interview die geen van allen betrekking hebben op zijn persoon, zonder een concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk als een verwesterd persoon zou worden aanzien of dat hij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van hem kan worden verwacht. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn activiteiten in België van de afgelopen jaren in zijn land van herkomst gekend zijn, noch dat deze activiteiten een onontbeerlijk deel uitmaken van zijn identiteit. Hoewel gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker in België aankwam en de relatief lange periode die sindsdien verstreek, kan worden aangenomen dat verzoeker zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt, kan niet worden aangenomen dat dit het hem onmogelijk maakt om zich in zijn land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende normen en waarden. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker melding maakt van problemen om te studeren en te werken en van angst om gerekruteerd te worden: ***“U vermeldde al de veiligheidssituatie. Moeilijkere toegang tot onderwijs. Weinig muziekonderwijs, nog andere redenen waarom u niet zou kunnen aarden? Ik ben verwesterd. Ik spreek de talen. Hoe bedoelt u, ik ben verwesterd? Ik ben hier gewend, met zulke mogelijkheden en zo. Ik woon al bijna 6 jaar hier. Ik was minderjarig toen ik hier kwam, nu ben ik meerderjarig. Ik denk ook niet dat ik daar mijn studies kan verder doen. Als ik mijn studies niet kan doen, dan moet ik daar werken en zo. Daar zijn twee miljoen Afghanen. Kinderen gaan gewoon werken om gewoon geld te kunnen krijgen om dagelijks mee te leven. Ik zou daar niet echt kunnen studeren en***

mijn diploma krijgen. Zeker niet als je de schooltaal niet kent. **U zegt ik ben het hier gewend, waarom zou u dat het u moeilijk maken om in Afghanistan te leven?** Ik leef hier maar ik volg Afghanistan. Je kan alles zien: de situatie, het onderwijs, de situatie in Kabul zelf. U wordt toch bang als je vroegere president zo gemakkelijk dood gaat. Een president, niet de gewone bevolking. Een president met zo veel mensen die voor zijn huis staan. Die gaat dood. Denkt u dat gewone mensen niet dood gaan. Ik zie dat elke dag in het nieuws. Als je naar de markt gaat. Je weet nooit wanneer je terug levend thuis komt of niet. Enkele weken geleden, dat Libanees restaurant. Mensen beginnen te schieten, zonder reden. Er was een man die 7 kinderen verloren had. Ik kan u de video's nog altijd tonen. Kan u voor die kinderen zorgen? Ik kan u duizenden video's tonen van zo'n dingen. Gaat de president voor die kinderen zorgen? Ik vind het daarom heel raad dat Kabul als veilige stad wordt beschouwd. De president wordt gedood. Rabbani heet hij. [...] Ik moet ook zeggen dat ik geen recht heb op een studietoelage, hoewel ik al zes jaar naar school ga." (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Hieruit valt geenszins af te leiden dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij *in concreto* dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of voor een reëel risico op ernstige schade. Het voorgaande klemt des te meer daar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verwesterd profiel, hoewel hij wel meldde sinds 2008 in België te verblijven (administratief dossier, stuk 12). Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden verwacht dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als zijn beweerde verwestering hierin zou hebben vermeld, temeer daar hij dit element in zijn verzoekschrift omschrijft als de hoofdzaak van zijn asielaanvraag. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Ook wat betreft de aangevoerde vrees voor rekrutering en zijn vrees voor ontvoering komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar een aantal algemene rapporten, die geen betrekking hebben op zijn persoon, terwijl hij zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, *quod non in casu*. Verder dient vastgesteld dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 19 november 2015 (bijlage 1) blijkt dat Kabul nog steeds relatief veilig is en stevig in handen is van de overheid. De incidenten waarnaar verzoeker verwijst op het internet, doen aan deze analyse geen afbreuk, daar zij in dezelfde lijn liggen als verweerders informatie en er niet uit kan worden afgeleid dat de Afgaanse overheid de situatie in de stad Kabul actueel niet meer in handen heeft. Wat betreft de aanwezigheid van Islamitische Staat in Afghanistan, dient vastgesteld dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (bijlage 2) blijkt dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Nergens blijkt echter dat er in de stad Kabul sprake is van activiteiten of kidnappings door Islamitische Staat. Verzoeker slaagt er blijkens het voorgaande niet in *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees heeft voor gedwongen rekrutering of voor ontvoering.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente vaststelling in de bestreden beslissing, die als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt: "De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw studies, die het CGVS niet in twijfel trekt."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoeker aanvoert dat hij in Afghanistan geen onderwijs zal kunnen volgen, gelet op het feit dat hij geen onderwijs in het Dari heeft gevolgd en op het gebrek aan middelen vanwege zijn ouders, dient vastgesteld dat verzoeker hier opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van een aantal veronderstellingen, temeer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Afghanistan, en zeker in de stad Kabul, wel degelijk onderwijsmogelijkheden voorhanden zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten

uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. *In casu* dient evenwel vast te staan dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De geciteerde tekst van de website van de Amerikaanse ambassade is immers gericht aan westerlingen die naar Afghanistan reizen en vormt geenszins een leidraad bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van de subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld als volgt:

“Aansluitend kan men op basis van uw gehoor en de gehoren van uw broers en ouders vermoeden dat er voor uw familie wel degelijk nog steeds een netwerk in Kabul is. Hierbij mag niet vergeten worden dat uw familie oorspronkelijk van daar afkomstig is. Zowel uw vader als uw moeder zijn immers in de provincie geboren (zie Gehoorverslag CGVS V1, p. 2, zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 18/10/2012 (V2), p. 2 en zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 18/10/2012 (M2), p. 2). Wanneer een familie zo in een regio geworteld is, is het niet meer dan logisch dat ze daar, zelfs na enkele jaren afwezigheid, nog steeds lokale verankerungen hebben. Vervolgens verbleven uw beide ouders bijna uitsluitend in Kabul tot 1996 (zie CGVS V2, p. 2 en zie CGVS M2, p. 2). Na een verblijf in Iran en Pakistan keerde uw familie in 2002 terug naar Kabul (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS V2, p. 3, 5, zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 26/02/2009 (M1), p. 2 en zie Gehoorverslag B.M.M. (ML), dd. 11/03/2014, p. 3). Vervolgens woonden jullie opnieuw jaren in Kabul tot jullie in 2008 Afghanistan voorgoed verlieten (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS M2, p. 3 en zie CGVS ML, p. 3). Jullie tweede verblijf in Kabul was lang genoeg om het oude netwerk te versterken en een nieuw netwerk op te bouwen. Uit de verklaringen van uw beide ouders bleek ook dat zij naar alle waarschijnlijkheid nog dichte familie in Kabul hebben. U heeft daar immers een oom en een tante langs vaders kant (zie CGVS V1, p. 5, zie CGVS V2, p. 6, zie CGVS MD, p. 3, zie CGVS O, p. 3 en zie CGVS ML, p. 4). Ook heeft u in elk geval nog twee tantes langs moeders kant in Kabul wonen (zie CGVS O, p. 3). Uw vader had in ieder geval nog contact met zijn zus en broer in 2009 (zie CGVS V1, p. 5) en de familie van uw vader heeft klaarblijkelijk enkele jiribs land in Char Qala (zie CGVS V1, p. 10, 11).”

Verzoeker voert hiertegen geen enkel inhoudelijk verweer, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Er dient dan ook vastgesteld, gezien het voorgaande, dat verzoeker in de stad Kabul aldus geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER